

MÉRLEG

Nálunk élő ember nem állhat mérlegre,
mert úgy tudjuk régről, hogy abban a pillanatban
valaki meghal valahol, lehet, hogy nálunk,
lehet, hogy máshol, akár az is lehet,
hogy másik országban vagy messzi földrészen.
A halottakat viszont mindig lemérjük.

A LELKEK ÖNZETLEN SZOLGÁI

Szépen felöltöztek a lelkek önzetlen szolgálói:
frakk, cilinder, napszemüveg, szivar,
sétapálca, és elindultak a palotába.
A palota kapujában szelíden félretolták
az őroket, bevonultak az elnökhöz,
és pénzt kértek tőle. Az elnök tudta,
ha most összeütné a cintányérját,
és berohannának a tanácsadói,
hogy kitaszigálják a lelkek önzetlen szolgálóit,
akkor rossz viszonyba kerülne a halállal,
pedig az ő országában mindenki azon igyekszik,
hogy a halál ne legyen az ellensége.
Így hát pénzt adott a lelkek önzetlen szolgálóinak,
amit azok megköszöntek, és boldogan távoztak,
és hajnalig ettek, ittak, mulattak.

Nádasdy Ádám

Csapda

Ha visszajönne a halott barát,
nem barát volna már: az ismerős
mosoly mögül kitűnne pőrén
[halottak nem színlelnek!] a gyanakvás,
hogy mire készülök, nem akarok-e
csapdát állítani – de esküszöm,
én illet soha, még ha meg is fordult
a fejemben, de ő volt az oka,
ő sugározta a csapdát szorongva.
Ezt nem lehetett szóba hozni persze,
hiszen én illet soha, és belőle,
ki mondja meg most már, hogy mi sugárzott.

Próbálom csak az ismerős mosolyt
rögzíteni az emlékezetemben,
nem a sugárzott, mágneses gyanakvást.

Fölmenni a színpadra

Őszeszorul a torkom, mindenem,
ha előjön a régi arcom, sőt,
mikor még szólt a régi hangom is,
és magabiztosan, érdekesen
végeztem mindent. Sajnos nem törődött
senki velem, még pajzsra is emeltek.
Meg sose buktam, csak belém hasít,
hogy olyasmiben voltam bonviván,
vittem a bőrömet könnyelműen
vásárra, ami nem ütötte meg
a tisztességesség színvonalát.
Bár tudnám most törölni. Vagy törödni
a múltammal, gyengéden visszafogni,
vagy fölmenni a kínos jelenetben
a színpadra, s ha jól csinálom is,
lelökni onnan energikusan.

Futás közben

Meddig kell szaladni, hogy odaérjek
egy olyan pontig, ahol visszanézve
azt mondhatom: elég? Csak nekem
kell ez a folytonos, eszeveszett futás,
mások a nyugalmat is ismerik,
képesek például horgászni menni,
vagy olvasni vastag regényeket.
De mit lehet futás közben csinálni?
Magam mellé venni egy társfutót,
lihegve rá-ránézni, egyetértést
kívánni, kunyerálni, kicsikarni,
harmóniát kínálni, ahogy lihegve
szemünkön átvillan a nyugalom.